

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.S., nar. ... , ..., proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje,**
Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného **ze dne**
11.01.2017 č.j. 3062/DS/16-3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11.01.2017 č.j. 3062/DS/16-3 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) změněno rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu, vydané dne 20.7.2016 pod č.j. MUCH 62877/2016, tak, že ve výrokové části, na straně první, v odstavci osmém, se slova „*pokuta ve výši 1.800 Kč (jeden tisíc osm set korun českých)*“ nahrazují slovy „*pokuta ve výši 1.600,- Kč (jedentisícšestsetkorunčeských)*“, a v odůvodnění, na straně šesté, odstavec třetí, věta sedmnáctá, se slova „*uložením pokuty mírně pod polovinou jejího stanoveného rozpětí*“ nahrazují slovy „*uložením pokuty mírně nad spodní hranicí zákonem stanoveného rozpětí sazby*“; dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu bylo prvoinstanční rozhodnutí v ostatních částech potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným 1) přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*), jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 6.4.2016 v době kolem 22:05 hodin řídil v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu na pozemní komunikaci v Chebu v Ašské ulici motorové vozidlo zn. VW Lupo registrační značky ..., které nesplňovalo technické podmínky stanovené vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, protože na vozidle nesvítilo potkávací světlo na straně přivrácené ke středu vozovky a nesvítilo na něm osvětlení zadní tabulky registrační značky; 2) přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 12.4.2016 v době kolem 22:25 hodin řídil v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu na pozemní komunikaci v Chebu v Ašské ulici motorové vozidlo zn. VW Lupo registrační značky ..., které nesplňovalo technické podmínky stanovené vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, protože nebylo vybaveno náhradními elektrickým pojistkami, náhradními žárovkami a přenosným výstražným trojúhelníkem, tedy jako řidič vozidla v provozu na pozemních komunikacích v obou případech jiným jednáním porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu. Žalobci byla zároveň uložena pokuta ve výši 1.800,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce navrhoval zrušení správních rozhodnutí v obou stupních.

Žalobce v **žalobě** předně namítal absenci formálního znaku přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„na fotografii založené ve spisové dokumentaci na listu č. 4 je zachycena přední část vozidla spz x s rozsvícenými světly, přičemž na levé straně, tedy té straně, která je přivrácená ke středu vozovky, je funkční pouze parkovací světlo.“* Jak uvedl žalobce v doplnění odvolání, na vozidle nesvítilo levé obrysové světlo, nikoliv „potkávací světlo na straně přivrácené ke středu vozovky“. Ve spisovém materiálu bylo vozidlo vyfoceno v okamžiku, kdy nebylo nastartované, a tedy nebylo u daného vozu technicky možné, aby svítila potkávací světla (ochrana před vybitím baterie).

Žalovaný zřejmě na přeexponované černobílé fotografii považoval za obrysové (parkovací) světlo blinkr, neboť na předmětné fotografii v levé přední části svítilo malé kulaté světlo blíže středu vozidla a nesvítilo velké kulaté světlo. Žalobce měl rozsvícena pouze parkovací světla, přičemž levé parkovací světlo skutečně nesvítilo – to však nepředstavuje přestupek, za který byl žalobce postižen. V daném případě nedošlo k porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 40 odst. 2 písm. a) bodem 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb., jak uváděl prvoinstanční správní orgán, neboť nesvítilo obrysové, nikoliv potkávací světlo. Prvoinstanční správní orgán i žalovaný tak rozhodli v rozporu se skutkovým stavem a v rozporu se zásadou materiální pravdy nezjistili přesně a úplně skutečný stav věci, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

Žalobce dále namítal absenci zavinění. K námitkám stran zavinění žalovaný uvedl: *„Odvolací správní orgán pak odvolatele odkazuje na ustanovení § 3 téhož zákona, jímž je stanoveno, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že je potřeba úmyslného zavinění. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích jsou klasickými přestupky nedbalostními.“* Jelikož žalobce před jízdou osvětlení vozidla zkontroloval a toto bylo v pořádku, přičemž eventuální závada na vozidle vznikla až během jízdy, nedošlo ani k nedbalostnímu zavinění, neboť žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a ani to vědět nemohl. Žalovaný se tak s uvedenou námitkou žalobce nijak nevypořádal, když ho pouze obecně odkázal na ust. § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o

přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o přestupcích“*), a nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že v daném případě šlo o nedbalostní zavinění. Napadené rozhodnutí bylo proto nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.

Žalobce v doplnění odvolání, ačkoliv neměl povinnost se vyvíňovat a prokazovat, že před jízdou prohlídku vozidla skutečně provedl [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 5 As 126/2011-68 ze dne 14.1.2014], navrhl provedení výslechu svědka, který byl kontrole vozidla přítomen. K tomu žalovaný uvedl: *„V průběhu řízení o přestupcích zaujal odvolatel pasivní způsob obrany, který spočíval v tom, že se k ústnímu projednání nedostavil a aktivně nehájil svá práva. Navrhovat důkazy ke své obraně mohl odvolatel i v okamžiku, kdy se seznamoval s podklady pro vydání rozhodnutí. Odvolací správní orgán nebude provádět dokazování, že odvolatel měl před jízdou kontrolovat vozidlo a toto mělo být po technické stránce bez vady. Předmětem přestupkového jednání bylo v provozu na pozemních komunikacích užití vozidla, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.“* Žalobce se z ústního jednání omluvil; nebyl tedy pasivní a aktivně hájil svá práva. I kdyby tomu tak nebylo, nemůže to jít k tíži žalobce, neboť obviněný z přestupku se může hájit, jak chce, případně se nemusí hájit vůbec, a může navrhopat provedení důkazů až v odvolání [viz např. rozsudek NSS č.j. 1 As 96/2008-115 ze dne 22.1.2009: *„Je na obviněném, jakou procesní strategii zvolí: může tedy od počátku do konce svůj čin popírat; přiznat se k němu a s orgánem vedoucím řízení spolupracovat při objasňování okolností činu; nebo se přiznat, poté (například v odvolání) ale svůj čin popřít a navrhovat důkazy svědčící pro tuto novou verzi. Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (...). Z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat.“*].

Navrhovat důkazy na svou obranu tedy žalobce mohl v jakékoliv fázi řízení. Odmítnutí provedení dokazování žalovaný nijak neodůvodnil. Takový postup je v rozporu s ustálenou judikaturou NSS, viz např. rozsudek č.j. 5 As 29/2009-48 ze dne 13.11.2009 nebo rozsudek č.j. 1 As 44/2009-101 ze dne 22.7.2009.

Další žalobní námitky spočívaly v neprokázání skutku spočívajícího v nepředložení povinné výbavy a v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Kontrolu povinné výbavy s žalobcem zahájil jiný policista než policista S. Tomuto policistovi žalobce předložil sadu náhradních žárovek a pojistek a výstražný trojúhelník. Teprve poté se do věci vložil policista S. a žádal předložení dalších částí povinné výbavy, což žalobce učinil. Následně policista S. tvrdil, že on sám osobně žárovky, pojistky a trojúhelník neviděl. Vzhledem ke zjevně šikanóznímu a obstrukčnímu průběhu celé kontroly žalobce skutečně odmítl policistovi S. znova předkládat ty součásti povinné výbavy, které již předložil druhému policistovi. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„v rámci dokazování byl pan S. předvolán k podání svědecké výpovědi, z níž je zřejmé, že silniční kontrolu prováděl pouze policista S.“* Toto tvrzení bylo lživé, neboť nic takového z výpovědi svědka S. zřejmě nebylo. Svědek neuvedl, že silniční kontrolu prováděl pouze on sám, ani nebyl na nic takového dotazován. Uvedl pouze, jaké součásti povinné výbavy chtěl po žalobci vidět, což však není s verzí žalobce v rozporu. Žalobce navíc zpochybnil věrohodnost policisty S. jako svědka. Žalovaný se ani nijak nevypořádal s argumentací žalobce, že tento povinnou výbavu předložil, byť nikoli všem policistům zvlášť.

Prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že „vozidlo *nebylo vybaveno přenosným výstražným trojúhelníkem*“. To však z formuláře „oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ nevyplývá (není zde uvedeno, že by žalobce nepředložil přenosný výstražný trojúhelník). To netvrdil ani policista na místě, což žalobce doložil pořízeným videozáznamem. Policista na videozáznamu výslovně uvádí: „*Uvádím tam, že máte hlučné výfukové potrubí, nepředložil jste kompletní povinnou výbavu, žárovky, pojistky, rezervu, tu rezervu jsem taky neviděl, a dále se nedají otevírat třetí, jo, neboli dveře od zavazadlového prostoru. Ano? Třetí dveře. Takže jste se dopustil těchto čtyř skutků.*“ V „oznámení přestupku“, sepsaném ex post, je uvedeno, že „*chyběly sady žárovek, pojistek, výstražný trojúhelník a rezervní kolo*“. Policisté tedy v úředních záznamech uváděli pokaždé jiné údajně chybějící součásti povinné výbavy, přičemž správní orgán tyto rozpory nijak neobjasnil.

Prvoinstanční správní orgán přitom právě k údajné absenci přenosného trojúhelníku významným způsobem přihlížel, když jeho absenci ve svém rozhodnutí výslovně zdůraznil („*V druhém případě pak byly zjištěny četné nedostatky v povinné výbavě vozidla, kdy výše vyjmenované části ve výbavě chyběly, včetně například výstražného trojúhelníku, který je nezbytností v případě potřeby označit vozidlo jako překážku v silničním provozu.*“). Správní orgán tak porušil zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu), podle níž (ve spojení s § 50 a § 52 správního řádu) správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán přitom stav věci řádně neobjasnil a neprovedl potřebné důkazy.

Žalovaný se s tímto argumentem žalobce, obsaženým v doplnění odvolání, nijak nevypořádal. Stejně tak žalovaný zcela ignoroval námitku procesně vadného způsobu provedení výslechu svědků. To zakládalo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jež nastává tehdy, pokud rozhodnutí nereflektuje na odvolací námitky a argumentaci a pokud v odůvodnění rozhodnutí absentuje vypořádání se s některou z námitek. K tomu viz např. rozsudek NSS č.j. 7 As 59/2015-31 ze dne 2.4.2015, nebo rozsudek NSS č.j. 6 As 42/2013-38 ze dne 30.10.2013, eventuálně rozsudek NSS č.j. 8 Afs 66/2008 ze dne 19.12.2008 (č. 1566/2008 Sb. NSS): „*Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti.*“

Za další žalobce namítal zaujatost policistů vůči své osobě a jejich nevěrohodnost. Žalobce byl uznán vinným prakticky výhradně na základě svědeckých výpovědí policistů, které však byly v řadě aspektů rozporné, prokazatelně lživé a nevěrohodné.

Pokud šlo o přestupek spočívající v nefunkčním osvětlení, primoinstanční správní orgán v rozhodnutí uvedl, že žalobce „*svědkovi odvětil, že o prasklé žárovce ví, ale nebude to na místě opravovat*“. Kdyby tato výpověď svědka A. byla pravdivá, mohla by vést k závěru o zavinění přestupku ze strany žalobce. Tak tomu však není, neboť žalobce nic takového na místě silniční kontroly neuvedl. Naopak v odvolání uvedl svoji vlastní argumentaci (na místě se k věci nevyjádřil, o prasklé žárovce nevěděl, dle úředního záznamu se odmítl vyjádřit). Tyto rozpory nijak neobjasnil ani žalovaný, který naopak v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že „*odvolací správní orgán má dále z důkazu provedeného výslechem svědka A. za prokázané, že odvolatel dne 6. dubna 2016, v 22:05 hodin, řídil v obci Cheb, na ul. Ašská, vozidlo, jemuž nesvítilo levé přední potkávací světlo a světlo osvětlující zadní tabulku registrační značky.*“ Jako důkaz tedy použil nevěrohodnou svědeckou výpověď. Další rozpor

ve svědectvích policistů spočíval v tom, že policista A. ve své svědecké výpovědi na otázku, zda zná žalobce, odpověděl: „*Toho pána znám. Jedná se o muže, který po Chebu rozváží pizzu. Za službu se s ním tedy setkáváme často.*“ Policista S. na tutéž otázku odpověděl: „*V.S. neznám.*“ Žalovaný se nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že pokud jeho známost mezi policisty vyplývá z toho, že se s ním za službu setkávají často, není věrohodné tvrzení, že by ho policista S. neznal. Je přitom zcela nerozhodné, že oba ze svědků dosvědčovali jiné přestupkové jednání, jelikož argument žalobce se nevztahoval ke konkrétním přestupkovým jednáním, ale ke znalosti jeho osoby ze strany policistů, resp. jejich vzájemně rozporným tvrzením.

Přestupku spočívajícího v nepředložení povinné výbavy se měl žalobce dopustit tím, že „*dne 12.4.2016 v době kolem 22:25 hodin řídil na pozemní komunikaci v Ašské ulici v Chebu motorové vozidlo zn. VW Lupo registrační značky ..., které nesplňovalo technické podmínky provozu na pozemních komunikacích, protože nemělo kompletní povinnou výbavu.*“ V úředním záznamu o silniční kontrole ze dne 6.4.2016 však policisté uvedli: „*Dále byl řidič vyzván k předložení povinné výbavy vozidla, kdy toto bylo v pořádku.*“ Je nevysvětlitelné, jak je možné, aby měl žalobce 6.4.2016 veškerou povinnou výbavu v pořádku, ale již za pouhých 6 dní mu chyběla sada žárovek, pojistek a výstražný trojúhelník, jak tvrdí prvoinstanční správní orgán i žalovaný. Jedná se o další nepřímý důkaz toho, že žalobce měl povinnou výbavu v pořádku. Žalovaný se s touto argumentací v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal.

Policisté žalobce zastavili z důvodu údajné „poruchy“ či „hlučnosti“ výfuku, přičemž však nebyli schopni nijak definovat konkrétní přestupek, který by tím snad měl být spáchán. Teprve poté, co žalobce odmítl zaplatit blokovou pokutu za přestupek, který se ostatně i dle výroku prvoinstančního správního orgánu v rozhodnutí nestal, a zřejmě i na základě frustrace vyplývající z neschopnosti žalobci vůbec sdělit, za co přesně by měl pokutu zaplatit, přistoupili k jeho šikanózní kontrole a mj. ho nutili vyndat – a tedy odmontovat – rezervu, ačkoliv obviněný výslovně uvedl, že se rezerva nachází pod vozidlem. Na danou věc tak plně dopadá rozsudek NSS č.j. 7 As 83/2010-63 ze dne 17.6.2011, týkající se právě šikanózních kontrol ze strany policie. Situace v daném případě byla prakticky totožná.

NSS ve výše citovaném rozsudku výslovně uvedl, že kontrolu rezervy spojenou s nutností ji odmontovat lze vzhledem k absenci podezření, že s rezervou není něco v pořádku, považovat za šikanu stěžovatele. V daném případě navíc existovala motivace policisty Smrčka u výsledku před správním orgánem lhát, neboť si žalobce dne 2.5.2016 na jeho postup stěžoval u odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství Policie České republiky (*dále jen „ČR“*). Tuto stížnost ředitel Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje vyhodnotil jako důvodnou a policista Smrček byl kázeňsky postižen. Policista Smrček přitom podal svědeckou výpověď před správním orgánem až dne 22.6.2016, tedy v době, kdy již prokazatelně věděl, že žalobce na něj podal stížnost, tato byla shledána jako důvodná a svědek byl na jejím základě kázeňsky postižen. Na základě těchto skutečností na něj nelze pohlížet jako na nezávislého svědka, neboť byl motivován vypovídat v neprospěch obviněného. Ačkoliv se silniční kontroly účastnili další dva policisté, správní orgán svědeckou výpověď ostatních policistů neprovedl. Za daných okolností je v rozporu s materiální pravdou tvrzení prvoinstančního správního orgánu, že „*správní orgán je přesvědčen, že svědek neměl důvod k věci uvádět nepravdivé informace*“, neboť ten takový důvod zcela prokazatelně měl. Žalovaný následně využil nevěrohodnou výpověď policisty jako důkaz a podklad pro vydání rozhodnutí.

Na daný případ plně dopadá i nález Ústavního soudu I. ÚS 520/16 ze dne 22.6.2016, v němž ÚS konstatoval, že „s ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něž a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi.“ V daném případě byly jediným důkazem výpověď svědka a úřední záznamy vypracované tímž svědkem, u něhož a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení. Nejednalo se o žádnou třetí, neutrální osobu a pozorovatele, ale naopak o přímého aktéra incidentu s obviněným, právě jehož jednání poté obviněný kritizoval ve své stížnosti. Ta přitom byla příslušným orgánem vyhodnocena jako oprávněná a měla pro dotčeného policistu negativní důsledky v podobě kázeňského postihu.

I v tomto případě byla žalobci prokazována vina pouze na základě výpovědi jediného svědka – policisty (přičemž ostatní policisty správní orgán nevyslechl) a úředních záznamů vypracovaných tímto svědkem, a to za existence okolností snižujících věrohodnost jeho svědectví (rozpor svědecké výpovědi s oznámením přestupku, prokazatelná motivace vypovídat v neprospěch žalobce). Za takové situace však uznání viny žalobce nepřipadalo v úvahu a ten musel být zproštěn; viz rozsudek NSS č.j. 6 As 22/2013-27 ze dne 22.5.2013. Povinnost vynést osvobozující verdikt pak nastala tím spíše, když správní orgán neměl k dispozici indicie o snížené věrohodnosti verze žalobce, ale měl k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policisty, jak tomu bylo v tomto konkrétním případě.

Žalovaný se s žádnou z uvedených námitek ohledně snížené věrohodnosti svědectví policistů nevypořádal a v napadeném rozhodnutí uvedl, že „poměrně velký prostor odvolatel věnoval námitkám proti policistům, které shledal zaujatými vůči své osobě. Těmito námitkami se odvolací správní orgán nebude zabývat, neboť mu hodnocení práce policistů nepřislouží a odkazuje odvolatele s jejich uplatněním k příslušnému orgánu PČR.“ Žalovaný však neměl hodnotit práci policistů, ale jejich zaujatost a nevěrohodnost jako svědků vypovídajících v dané věci. Jelikož se těmito námitkami nijak nezabýval, bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku spočívající v porušení zásady in dubio pro reo. Taktéž nezákonně určil druh sankce a její výměru, přičemž žalovaný k takto koncipovanému odvolacímu bodu uvedl: „Odvolatel brojí proti odůvodnění výše sankce a je toho názoru, že správní orgán prvního stupně se řádně nevypořádal se všemi aspekty, k nimž měl při ukládání výše sankce přihlédnout. K této námitce se odvolací správní orgán částečně přiklonil a provedenou změnou sankci pokuty snížil.“ Rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, jelikož neuvedl, k jaké části námitky se částečně přiklonil, z jakého důvodu pouze částečně, a ani neuvedl, na základě jakých konkrétních skutečností či úvah pokutu snížil právě o částku 200 Kč. Rovněž se žalovaný nijak nevyjádřil ke způsobu spáchání přestupku, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Stejně tak se nevyjádřil k odvolací námitce, že prvoinstanční správní orgán „při stanovení výše pokuty ve větší míře přihlédl k tomu, že se obviněný v nyní projednávaných věcech dopustil přestupku během několika dnů opakovaně“, ačkoliv konstatovat, že se obviněný dopustil přestupku, lze až poté, kdy je o jeho vině pravomocně rozhodnuto. K tomu viz např. rozsudek NSS č.j. 9 As 100/2014-25 ze dne 12.3.2015.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku náklady řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** uvedl, že na námitky žalobce, uplatněné v odvolání, reagoval a vypořádal se s nimi. Žalobní petit dále obsahoval námitky, které nebyly uplatněny v odvolání, a žalovaný se k nim mohl vyjádřit až ve svém stanovisku k podané žalobě.

Žalovanému bylo vytýkáno, že chybně vyhodnotil důkazy ve věci přestupkového jednání, jehož se měl žalobce dopustit dne 6.4.2016. Žalobce na svoji obhajobu tvrdil, že předepsané osvětlení vozidla bylo funkční, nefunkční bylo levé obrysové světlo, a dále že navrhoval výslech svědka, který by dosvědčil kontrolu vozidla žalobcem. Žalovaný byl toho názoru, že se s tímto souborem námitek v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal. Z výpovědi svědka A. vyplývalo, že viděl vozidlo řízené žalobcem přijíždět a zřetelně viděl, že přijíždějícímu vozidlu nesvítí levé tlumené světlo, tedy vozidlo vykazuje závadu v technickém stavu. Žalovaný se opakovaně neztotožnil s tvrzením žalobce, že fotografie založená ve spisové dokumentaci na listu č. 2 zachycuje osobní vozidlo s rozsvícenými obrysovými světly a směrovými světly, přičemž levé obrysové světlo není funkční. Svůj názor žalovaný opřel o fotografii založenou ve spisové dokumentaci na listu č. 3, na níž je zachycena zadní část vozidla s rozsvícenými obrysovými světly a brzdovými světly. Že se jedná o brzdová světla, žalovaný dovozoval z toho, že sdružená svítlna je rozsvícena v horní třetině, tedy v místě, kam výrobce běžně umisťuje brzdová světla. Z veřejně přístupných fotografií vozidel tovární značky Volkswagen Lupo je pak evidentní, že brzdová světla jsou umístěna v horní třetině zadní sdružené svítlny, kdežto směrová světla jsou spolu s couvacími světly umístěna ve spodní třetině sdružené svítlny. V případě, že by bylo rozsvíceno osvětlení uváděné žalobcem, fotografie zadní části vozidla založená ve spisové dokumentaci na listu č. 3 by zachycovala rozsvícená světla ve spodní třetině sdružené svítlny. Žalobcem navrhované provedení důkazu výslechem svědka, který měl dosvědčit, že si žalobce před jízdou zkontroloval technický stav vozidla a neshledal závady v osvětlení, žalovaný odmítl, neboť předmětem přestupkového řízení nebylo zjišťování technického stavu vozidla před zahájením jízdy, ale řízení vozidla v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Nadto nebylo z obsahu spisové dokumentace zřejmé, kdy a kde byla jízdy započata, a správní orgán I. stupně se touto otázkou ani nezabýval.

Žalobce dále namítal, že při silniční kontrole dne 12.4.2016 povinnou výbavu předložil, kdy silniční kontrolu zahájil jiný policista, kterému část povinné výbavy předložil, a následně se do silniční kontroly vložil policista Smrček, který požadoval předložení již zkontrolované části povinné výbavy, přičemž toto žalobce odmítl a jednání policisty S. označil za šikanózní. Žalovaný tuto námitku odmítl a odkázal na oznámení přestupku sepsané dne 12.4.2016, z něhož je zřejmé, že vozidlo bylo primárně zastaveno pro hlučnost výfukového potrubí a při následné silniční kontrole žalobce nepředložil kompletní povinnou výbavu. Žalovaný dále vycházel z obsahu úředního záznamu, který byl sepsán policistou S. dne 13.4.2016, a z tohoto dokumentu bylo žalovanému zřejmé, že žalobce nepředložil sadu žárovek, pojistky a výstražný trojúhelník, o nichž uvedl, že je ve vozidle nemá. Dále pak hlídce neukázal rezervní kolo. Po poučení o následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi pak svědek S. do protokolu vypověděl, že při silniční kontrole žalobce vyzval k předložení povinné výbavy vozidla, kdy žalobce se do zavazadlového prostoru dostával přes zadní sedačky, neboť u vozidla nešly otevřít zadní dveře, a následně z povinné výbavy vozidla hlídce předložil toliko lékárničku, zvedák vozidla a klíč na kola. Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že výpověď svědka S. je

lživá, neboť svědek Smrček vypovídal poté, co prokazatelně věděl o tom, že si na něho žalobce podal stížnost a tato byla shledána oprávněnou. Z vyrozumění ředitele Krajského ředitelství policie ČR Karlovarského kraje ze dne 25.5.2016, jež bylo ve spisové dokumentaci založeno na listu č. 24, vyplývalo, že byla stížnost shledána jako částečně důvodná, kdy důvodnost byla shledána v nevhodném chování policisty, nikoliv v tom, že žalobce nebyl před provedením úkonu policistou řádně poučen. Nadto výpověď svědka S. do protokolu o výpovědi svědka byla konzistentní s oznámením přestupku a s úředním záznamem a žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně neměl důvod o její pravdivosti pochybovat.

Žalovaný rovněž odmítl tvrzení žalobce o zaujatosti policisty A. vůči jeho osobě, jejíž prvky žalobce spatřoval v tom, že svědek A. do protokolu o výpovědi svědka uvedl, že žalobce zná ze své činnosti. Vzhledem k tomu, že policista A. je služebně zařazen do Obvodního oddělení policie ČR Cheb-město, je více než pravděpodobné, že se při výkonu své služby bude potkávat s žalobcem, který se živí rozvozem pizzy. Tuto skutečnost však nelze považovat za prvek podjatosti.

Žalobce dále namítal sníženou věrohodnost svědků, kterou spatřoval v rozporech svědecké výpovědi s oznámením přestupku a v prokazatelné motivaci vypovídat v neprospěch žalobce. Žalovaný se ani s tímto souborem námitek neztotožnil. Po přezkoumání kompletní dokumentace žalovaný neshledal mezi jednotlivými podklady pro vydání rozhodnutí ve věci samé rozpory takového charakteru, jež by v žalovaném vyvolaly pochybnosti. Žalobcem navrhovaný postup v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obviněného musel žalovaný odmítnout, neboť taková situace nenastala.

S odkazem na výše uvedené žalovaný trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Žalobní námitky považoval žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

V podané **replíce** žalobce reagoval na argumentaci žalovaného, když uvedl, že právě nezjišťování technického stavu vozidla před zahájením jízdy a nezabývání se důkazními návrhy v tomto směru vedlo k nedostatečnému zjištění skutkového stavu a neprokázání zavinění přestupku, neboť žalobce před jízdou osvětlení vozidla kontroloval a toto bylo v pořádku; pokud eventuální závada na vozidle vznikla až během jízdy, nedošlo ani k nedbalostnímu zavinění, neboť žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a ani to vědět nemohl. Navíc závada vznikla na obrysové, nikoli potkávacím světle. Kdy a kde byla jízda započata, mohlo být rovněž prokázáno navrženým výsledkem svědka. Žalovaný v podstatě odůvodnil neprovedení důkazu tím, že nebyly zjištěny skutečnosti, které měly být zjištěny právě provedením důkazu, jehož provedení odmítl. K rozporům mezi tvrzeními policisty S. zdůraznil, že tento v úředních záznamech uváděl pokaždé jiné údajně chybějící součásti povinné výbavy, resp. úřední záznam a svou výpověď rozšířil oproti oznámení přestupku sepsanému na místě, přičemž správní orgán tyto rozpory nijak neobjasnil. Již samotné tvrzení o údajně chybějících částech povinné výbavy přitom zakládalo nevěrohodnost takového svědka. Dále bylo podle žalobce nepodstatné, v jaké části byla stížnost žalobce podaná na policistu uznána jako důvodná. Podstatné bylo toliko to, že policista byl na jejím základě kázeňsky postižen a podání stížnosti ze strany žalobce tak musel nutně pociťovat jako úkorné. Již samotná skutečnost, že svědek se žalobcem na místě přestupku jednal takovým způsobem, že se ředitel Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje cítil nucen označit jeho chování a jednání za „nevhodné“, dokládala, že předmětný svědek vůči žalobci od samého počátku nejednal nezaujatým

způsobem, přičemž podání stížnosti a její následné vyhodnocení jako (částečně) důvodné nepochybně zaujatost svědka ještě prohloubilo. Jednoznačně tedy existovaly důvody, proč nepokládat výpověď svědka za nezaujatou a věrohodnou. Žalobce byl navíc uznán vinným pouze na základě výpovědi tohoto svědka, ačkoliv se na místě nacházeli i další policisté, které správní orgán I. stupně ani žalovaný nevyslechli. Výpověď svědka S. přitom s oznámením přestupku konzistentní není, neboť ve svědecké výpovědi uvedl, že žalobce během silniční kontroly nepředložil výstražný trojúhelník, ačkoliv přímo na místě přestupku do oznámení přestupku nic takového neuvedl a ani to netvrdil. Žalobce konečně uvedl, že nespatořoval zaujatost svědka A. v tom, že žalobce zná ze své činnosti; jednalo se o nepochopení nebo dezinterpretaci ze strany žalovaného. Žalobce setrval na podané žalobě.

Ze **správního spisu** soud mj. zjistil následující: Podle úředního záznamu ze dne 7.4.2016 (č.l. 5), vypracovaného stržm. S., si hlídka všimla žalobcova vozidla, kterému nesvítlo levé přední potkávací světlo, proto vůz zastavila. Řidič předložil potřebné doklady a bylo dále zjištěno, že nefunguje osvětlení zadní registrační značky. Předložení povinné výbavy bylo v pořádku. Žalobce se odmítl vyjádřit na otázku, zda si před jízdou zkontroloval vozidlo, nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a odmítl se k okolnostem vyjádřit s tím, že se vyjádří až u správního orgánu. Z úředního záznamu ze dne 13.4.2016 (č.l. 8) vypracovaného pprap. S. je zřejmé, že policejní hlídka byla tříčlenná, nicméně není rozlišeno rozvržení úkonů mezi jednotlivými policisty v rámci prováděné kontroly (uváděno pouze obecné „hlídka“, „kontrolující policista“). Ve formuláři „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 12.4.2016 (č.l. 7) bylo k jednání, které má znaky přestupku, uvedeno: *„špatný technický stav vozidla (hlučné výfukové potrubí), nepředložil kompletní pov. výbavu – žárovky, pojistky, rezervu. Dále se nedaly otevřít třetí (od zavazadlového prostoru) dveře.“* V úředním záznamu ze dne 13.4.2016 bylo uvedeno, že žalobcovo vozidlo bylo zastaveno, neboť hlídka uslyšela zvuk, připomínající zvuk děravého výfukového potrubí. Žalobce předložil potřebné doklady, byl informován, že má pravděpodobně prasklý výfuk, na což nereagoval, nebyl schopen předložit ke kontrole rezervní sadu žárovek a pojistek a výstražný trojúhelník a neukázal hlídce rezervní kolo. Hlídka zhlédla prostor pod vozidlem, rezervní kolo ale neviděla. Žalobce odmítl rezervní kolo zpod vozidla vyndat. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a odmítl se k čemukoli vyjádřit. Porovnáním podpisů na formuláři na č.l. 7 a na úředním záznamu na č.l. 8 soud zjistil, že oba byly podepsány pprap. S. Při výslechu svědků dne 22.6.2016 pprap. A. uvedl, že s kolegou S. se rozhodli zastavit vozidlo, kterému nesvítlo levé potkávací světlo, jelikož si nerozsvíceného světla všimli již dříve. Žalobce jim řekl, že o tom ví, ale prasklou žárovku na místě opravovat nebude. Při kontrole vozidla si pprap. A. ještě všiml, že vozidlu nesvítí osvětlení zadní tabulky registrační značky. Řidič odmítl špatný technický stav vozidla řešit. Pprap. S. při svém výslechu uvedl, že vykonával hlídku spolu s kolegy R. a B., když kolem nich projíždělo vozidlo s hlučným výfukem. Vozidlo zastavili, žalobce na výzvu pprap. S. předložil doklady a z povinné výbavy našel jen lékárníčku, hever a klíč. V omluvě z jednání ze dne 21.6.2016 žalobce mj. sdělil, že byl podroben šikanózním kontrolám. Dle dokumentu označeného jako „Stížnost ze dne 2.5.2016 – vyrozumění“ (č.l. 23) byl žalobce policistou při silniční kontrole řádně poučen, ovšem policista se vůči němu dopustil nevhodného jednání a chování, přičemž byla přijata taková opatření, aby k podobným případům v budoucnu nedocházelo.

V **prvoinstančním rozhodnutí** správní orgán I. stupně vycházel především z úředních záznamů i výpovědí obou svědků, z fotodokumentace k přestupku ad 1), z oznámení přestupků a dále z dalších podkladů, které si opatřil a které byly součástí spisu. Výpovědi obou svědků považoval za věrohodné a nezaujaté a podklady za bezrozporné. Správní orgán tak shledal, že žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu,

když nesvítlo potkávací světlo na straně přivrácené do středu vozovky, nebylo funkční osvětlení zadní tabulky registrační značky a vozidlo nebylo vybaveno náhradními elektrickými pojistkami, náhradními žárovkami výměnného zdroje světla a přenosným výstražným trojúhelníkem. Shledal také, že žalobce jednal zaviněně, následkem jeho jednání bylo ohrožení zájmu společnosti na tom, aby se provozu na pozemních komunikacích účastnila pouze vozidla, jejichž stav včetně povinné výbavy odpovídá nárokům stanoveným právním předpisem, uzavřel, že i materiální znak přestupku byl naplněn, když žalobce projížděl v pozdních večerních hodinách hlavním tahem přivádějícím dopravu do centra města se závadou na osvětlení, resp. s chybějícími součástmi povinné výbavy. Žalobci byla po zhodnocení jeho dřívějšího chování a závažnosti a nebezpečnosti projednávaného přestupkového jednání uložena pokuta ve výši 1.800,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Ve vztahu k namítaným šikanózním kontrolám správní orgán uvedl, že mu nepřísluší hodnotit výkon služby policistů a že ani vyrozuměním ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje nebylo shledáno šikanózní jednání policistů.

Doplnění odvolání bylo odůvodněno obdobně jako žaloba – hlavní námitky byly ve stručnosti následující: Nesvítlo levé obrysové světlo. Závada na osvětlení vznikla až během jízdy a kontrolu vozidla před jízdou by mohl prokázat výslech svědka. Byly zde rozpory mezi tvrzeními o povědomí žalobce o prasklé žárovce v rámci výslechu policisty a úředních záznamů. Žalobce předložil sadu náhradních žárovek, pojistek a výstražný trojúhelník jinému policistovi a vzhledem k šikanóznímu jednání již ne pprap. S., přičemž se pprap. S. vůči žalobci dopouští soustavné šikany a osobní nenávisti. Existovaly rozpory mezi podklady ohledně toho, zda byla zjištěna absence výstražného trojúhelníku. Povinná výbava byla 6.4.2016 v pořádku a žalobce neměl důvod jakoukoli její součást z vozidla odstraňovat. Policisté rozporně vypovídali o tom, zda žalobce znají, a v případě druhého přestupkového jednání jednali šikanózně. Pprap. S. byl navíc motivován při výpovědi lhát, neboť byl na základě žalobcem podané stížnosti kázeňsky postižen, nebyl to tedy nezávislý svědek, a zároveň správní orgán vycházel jen z výpovědi takového svědka a záznamů, které vypracovala tatáž osoba. Došlo k porušení zásady in dubio pro reo, neboť nebylo mimo jakoukoli pochybnost prokázáno, že se žalobce dopustil přestupků. Výslech svědků vykazoval vady, neboť správní orgán ihned přistoupil ke kladení otázek. Správní orgán nezákonně určil druh a výměru sankce, neboť nehodnotil veškeré relevantní faktory pro její uložení.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný snížil výši uložené pokuty a ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zčásti seznatelné z podané žaloby, kde na ně žalobce odkazuje, v detailech bude příp. uvedeno níže v rámci vypořádání žalobních námitek.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili [srov. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*)].

Soud shledal žalobu důvodnou.

Ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích stanoví: *Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům,*

k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu platí: *Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

Námitku, že žalobci nesvítilo levé obrysové světlo, nikoliv potkávací světlo na straně přivrácené ke středu vozovky, soud neshledal důvodnou. Dle soudu lze na nyní projednávanou věc obdobně aplikovat závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 4.5.2017, č.j. 10 As 318/2016-46: *„NSS předesílá, že přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem). Věrohodné svědectví policistů tedy zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je v zásadě nutné policisty vyslechnout jako svědky.“* O tom, co pprap. A., resp. i jeho kolega stržm. S. viděli, konzistentně svědčí opatřené a provedené důkazy, jež byly vzájemně souladné, ať již se jednalo o úřední záznam, oznámení přestupku na č.l. 2 správního spisu či výpověď svědka pprap. A. Zjištěním správního orgánu navíc odpovídala i fotodokumentace stojícího vozidla pořízená na místě.

Dle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí implicitně vyplývá, že dle správního orgánu I. stupně žalobce jednal s nevědomou nedbalostí (str. 6: *„Obviněný měl a mohl vědět, že použitím vozidla, které nesplňovalo technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích, porušuje zájem chráněný zákonem. Základním opatřením obviněného mělo být stav vozidla před jízdou zkontrolovat.“*). V doplnění odvolání ze dne 21.8.2016 žalobce namítal, že kontrolu vozidla (včetně osvětlení) před jízdou provedl, a k prokázání této skutečnosti navrhl důkaz výsledkem svědka.

K nevědomé nedbalosti se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 13.3.2012, č.j. 1 As 22/2012-55: *„Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008 - 66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem - mezi stranami není sporu, že v nyní řešené věci je tento znak naplněn. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť přestupkový zákon zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 183 - 184).“*

Soud akceptoval vypořádání odvolací námitky žalovaným, neboť žalobce zůstal v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně pasivní a skutečnost, že kontrolu provedl, neuvedl, přestože mu v tom nic nebránilo a byl na provedení kontroly před jízdou dotázán. Dodatečně uplatňovanou obranu, kterou žalobce vznesl až v podaném odvolání, soud neshledal věrohodnou. Je pravdou, že v řízení o přestupcích je prolomena zásada koncentrační, nicméně uvádění okolností, které musely být osobě obviněné z přestupku známy již od počátku, až v odvolání míru jejich přesvědčivosti snižuje – srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2017, č.j. 2 As 214/2016-24, bod 10: „*V řízení o správním deliktu se nadto neužije § 82 odst. 4 správního řádu o koncentraci řízení. Obviněný tak může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání a správní orgán nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v prvním stupni (viz citované usnesení rozšířeného senátu). Obecně je však vhodné, aby obviněný neuchovával paletu tvrzení svědčících v jeho prospěch až na pozdější dobu, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se teprve ex post podaná obrana může jevit dle kontextu věci i jako účelová (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 206/2016 – 37, ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60).*“ Nadto je soud nucen konstatovat, že vliv na závěr o zavinění přestupku ad 1) nemohlo mít, zda žalobce věděl o nefunkčním osvětlení svého vozidla, či nikoliv, protože správní orgány v obou stupních, jak již bylo uvedeno i výše, vycházely ze zavinění ve formě **nevědomé** nedbalosti.

Soud naproti tomu shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným v té části, kde bylo odůvodněno snížení uložené pokuty z 1.800,- Kč na 1.600,- Kč. Klíčovým pro tento závěr byla skutečnost, že určení konkrétní výše sankce je vždy výsledkem správního uvážení, jako takové proto musí být vždy bedlivě odůvodněno, aby mohl soud posoudit, zda nedošlo k porušení zákazu libovůle ze strany správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 18.12.2013, č.j. 5 A 139/2002-46). V prvoinstančním rozhodnutí správní orgán na str. 6-7 výši sankce dovozoval z toho, že žalobce měl v evidenční kartě řidiče za poslední tři roky pouze jeden záznam o přestupku projednaném v blokovém řízení, kdy mu byla uložena pokuta ve výši 100 Kč, dále „*ve větší míře*“ přihlédl k tomu, že žalobce se dopustil přestupku během několika dnů opakovaně, zohlednil závažnost a společenskou nebezpečnost protiprávního jednání (jízda bez stanoveného osvětlení v pozdních večerních hodinách je nebezpečným jednáním, obdobně jako jízda jen s částečnou povinnou výbavou, následkem jednání bylo ohrožení zájmu chráněného zákonem) a uzavřel, že výchovného účinku lze dosáhnout uložením pokuty mírně pod polovinou stanoveného rozpětí.

O argumentaci žalovaného na str. 5 napadeného rozhodnutí, že „*výše uložené sankce není dostatečně odůvodněná. Odvolací správní orgán byl při svém rozhodování veden obdobnou úvahou, jakou byl veden správní orgán prvního stupně, musel však konstatovat, že protiprávní jednání odvolatele nemělo žádný následek.*“, rozhodně nelze hovořit jako o přezkoumatelné úvaze při změně výše sankce. Není z ní totiž vůbec zřejmé, jakými novými úvahami a zjištěními nad rámec argumentů správního orgánu I. stupně byl žalovaný při určení nové výše sankce veden. Nadto platí, že následek – v podobě poruchy či ohrožení zákonem chráněného zájmu – je jedním z pojmových znaků přestupku (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích: „*Přestupkem je zaviněné jednání, které **porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti** a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*“). Nemělo-li by jednání žalobce žádný následek, nemohlo by se jednat o přestupek.

Žalobce dále v žalobě, stejně jako v podaném doplnění odvolání, obsáhle namítal, že vydaná správní rozhodnutí byla založena pouze na nevěrohodných svědeckých výpovědích policistů a na úředních záznamech. Soud nepřisvědčil žalobci v té jeho argumentaci, podle níž svědecká výpověď byla nevěrohodná proto, že policisté, ač ze stejného obvodního oddělení policie, odpověděli rozdílně na otázku, zda žalobce znají. V tomto ohledu totiž soud musel přihlídnout ke spekulativní povaze použitých argumentů a jejich malé váze. Zatímco pro pprap. A. mohlo být dostačující, že „zná“ žalobce „od vidění“ v rámci výkonu služby, pprap. S. mohl subjektivně vnímat to, zda nějakou osobu – v tomto případě žalobce – zná, odlišně. Klíčovým v první řadě bylo, že oba vypovídající policisté uvedli, že k žalobci nemají přátelský ani nepřátelský vztah. Obdobně soud odmítl jako zcela spekulativní argument, že když žalobce předložil dne 6.4.2016 veškeré součásti povinné výbavy, tak je nevysvětlitelné, proč by o 6 dnů později některá součást chyběla. Ke každé z prováděných kontrol je třeba přistupovat individuálně a změna v rozsahu výbavy vozidla v rámci jednoho týdne nepředstavuje skutečnost, ke které by fakticky a za žádných okolností dojít nemohlo.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že o průběhu silniční kontroly byl policistou S. sepsán úřední záznam a z jeho výpovědi bylo zřejmé, že silniční kontrolu prováděl pouze policista S., přičemž povinnost ukázat povinnou výbavu je na straně řidiče. Výslovně také uvedl, že námitkami proti policistům, které žalobce shledal zaujatými vůči své osobě, se nebude zabývat, neboť mu hodnocení práce policistů nepřísluší.

K otázce dokazování v přestupkovém řízení a k věrohodnosti výpovědi policistů se NSS vyjadřoval například v rozsudku ze dne 22.5.2013, č.j. 6 As 22/2013-27, kde mj. dospěl k následujícím závěrům: *„Nejvyšší správní soud se opakovaně ve své dřívější judikatuře zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. Z této ustálené judikatury - která se věcně převážně týkala přestupku držení telefonu či jiného hovorového zařízení v ruce za jízdy - lze dovodit následující zásady. Především musí správní orgán v takovýchto případech policisty vždy vyslechnout jako svědky. Neměl by se spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010 - 73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. NSS, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), nicméně pro potřeby správního trestání nemohou takové důkazy postačovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Výslechy je tudíž vhodné provést dokonce i v případech, kdy obviněný svou vinu dozná, neboť nelze vyloučit, že později v průběhu řízení svůj postoj změni. Právo obviněného vznášet tvrzení a navrhnout důkazy přitom platí po celou dobu řízení, včetně řízení odvolacího (srov. naposled citovaný rozsudek). [...] Dále si musí správní orgán položit otázku, zda jsou svědectví policistů v daném případě důkazem dostatečným. [...] Dalším krokem je proto porovnání výpovědi policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti. Správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje [...]“.*

Přestože podle úředního záznamu ze dne 13.4.2016 i výpovědi pprap. S. byla policejní hlídka složena celkem ze tří policistů, v rámci výsledku dne 22.6.2016 svědek o průběhu kontroly vypovídal v první osobě čísla jednotného („Řidiče jsem vyzval k předložení dokladů, což učinil. Poté jsem ho vyzval k předložení povinné výbavy, což neučinil [...]. S řidičem jsem chtěl vyřešit přestupek blokově, s čímž nesouhlasil.“). Na základě podané výpovědi soud shledal, že závěr žalovaného o tom, že kontrolu prováděl opravdu jen pprap. S., byl podložený obsahem správního spisu.

Z doplnění odvolání bylo také zřejmé, že žalobce napadal výpovědi policistů a jejich přístup vůči své osobě proto, že se tím snažil prokázat nevěrohodnost svědků, kdy svědecké výpovědi tvořily základní kameny argumentace správního orgánu I. stupně při uznání žalobce vinným ze spáchání obou přestupků. Jednalo se o klíčové důkazní prostředky, na nichž správní orgán I. stupně založil své rozhodnutí. Žalovaný nikterak nereagoval na tvrzení žalobce, že pprap. S. má vůči němu obecně negativní postoj a že byl také na základě žalobcovy stížnosti kázeňsky postížen, tudíž jeho výpověď jako svědka mohla být těmito okolnostmi ovlivněna. Nevypořádal se ani s tím, že pprap. A. jako svědek ve výpovědi uváděl skutečnosti, které neodpovídaly obsahu úředního záznamu sepsaného stržm. S., pokud jde o vyjádření žalobce, zda věděl o nefunkčním osvětlení vozidla, resp. o jeho odmítnutí jakkoli se k věci na místě vyjádřit. Námitky žalobce byly teoreticky způsobilé k tomu, aby zpochybnilly správnost zjištěného skutkového stavu, z něhož správní orgány v obou stupních vycházely. Ignorování námitek žalovaným proto představovalo zásadní procesní pochybení. Žalovaný měl námitkám věnovat pozornost a měl eventuálně doplnit podklady pro vydání rozhodnutí, zejména o rozhodnutí o kázeňském postihu pprap. S., neboť z vyrozumění na č.l. 23 správního spisu nebylo možné činit jednoznačné závěry. K požadavkům na vypořádání odvolacích námitek srov. např. rozsudek NSS ze dne 23.7.2008, č.j. 3 As 51/2007-84.

Žalobce rovněž již v podaném odvolání sporoval nepředložení výstražného trojúhelníku při kontrole, neboť ve formuláři sepsaném na místě byly jako chybějící součásti povinné výbavy označeny toliko pojistky, žárovky a rezerva. S ohledem na pasáž v napadeném rozhodnutí na str. 5 („Z důkazu provedeného výsledkem svědka S. má pak odvolací správní orgán za prokázané, že dne 12 dubna 2016 odvolatel řídil osobní vozidlo spz, v obci Cheb, na ul. Ašská, kdy na výzvu policisty nepředložil úplnou povinnou výbavu vozidla.“) nebylo zřejmé, jak žalovaný s namítanými skutečnostmi naložil a které součásti povinné výbavy žalobce dle jeho mínění prokazatelně nepředložil ke kontrole. Nejednalo se přitom o irelevantní námitku. Soud vycházel z úředního záznamu, formuláře „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ i z žalobcem doložené videonahrávky. Z žádného z těchto podkladů, které měly k dispozici i správní orgány, ovšem nebylo zjištělné, zda byl žalobce výslovně vyzván právě k předložení výstražného trojúhelníku, a existoval zde evidentní rozpor mezi formulářem oznámení a úředním záznamem. Skutková věta, vymezující přestupek ad 2), tudíž neměla oporu v dostatečném množství podkladů a jednoznačně zjištěném skutkovém stavu.

Mimo výše uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentovaly taktéž jakékoli úvahy žalovaného o tom, zda byl výslech svědků proveden v souladu se zákonem, přestože žalobce jeho zákonnost zpochybnil a procesní pochybení při provádění důkazu by mohlo znemožnit jeho využití jako podkladu pro vydání rozhodnutí.

Částečně nedůvodnou naopak soud shledal námitku, že se žalovaný nevypořádal s obecným tvrzením v odvolání, že spáchání přestupku nebylo prokázáno mimo jakoukoli důvodnou pochybnost, čímž žalovaný porušil zásadu in dubio pro reo. Napříč odůvodněním napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný považoval spáchání přestupků žalobcem za prokázané na základě zjištěného stavu věci (srov. pátý odstavec na str. 3, první odstavec na

str. 5), a s uvedeným tvrzením se tedy vypořádal. Jak nicméně vyplývá z výše uvedeného, existovaly pochybnosti ve vztahu k té části skutku, která se dotýkala nepředložení výstražného trojúhelníku při provádění kontrole. V této části tedy byla námitka důvodná a žalovaný jí bude muset při novém projednání věci věnovat pozornost.

Na základě všeho výše uvedeného soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spise. Současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný v dalším řízení řádně vypořádá uplatněné odvolací námitky, které soud výše označil, včetně důkazních návrhů, doplní odůvodnění výroku o uložené sankci tak, aby z něj byly patrné veškeré jeho úvahy, a vypořádá se s přítomností rozporů mezi podklady rozhodnutí stran nepředložení výstražného trojúhelníku při kontrole prováděné dne 12.4.2016.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Žalobce pro případ úspěchu ve věci požadoval přiznání náhrady nákladů řízení ve výši zaplaceného soudního poplatku, tj. 3.000,- Kč za podanou žalobu. Soud proto žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení v takto uplatněné výši a zároveň mu ke splnění povinnosti určil lhůtu, kterou vzhledem k možnosti platbu realizovat považoval za přiměřenou.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 29. června 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně